

Eduard Šebo: Kartágo musí byť zničené! Prežil by svet a občania EÚ, keby sa NATO stiahlo za oceán?

- CZ24 News | 10. července 2022

UKRAJINA: Kauzu Ukrajiny niektorí politici chcú vyložiť iba cez zjednodušenú predstavu o prekročení hraníc ruskými vojakmi.

Štátna hranica akoby sa stala akýmsi neprekročiteľným grálom, ktorý automaticky nastavil odpoveď pri posudzovaní príčin a dôsledkov ukrajinskej vojny.

Hranice sú totiž každému jasné, sú materializované vojenskými či policajnými búdkami a možno ich považovať za niečo sväté. Treba však povedať, že sú iba ľudským dielom a často i zdrojom vážnych konfliktov.

Tí, ktorí ich spochybňujú, sú napádaní, že ich prekročenie je porušením základných medzinárodných noriem, ktoré určujú kto je agresor a kto obeť.

Zdá sa mi, že v prípade ukrajinského konfliktu je to oveľa zložitejšie, pretože z oboch strán ukrajinskej i ruskej hranice sú takí istí ľudia, ktorí sú kultúrne, národnostne a jazykovo príbuzní a delí ich fakticky iba štátna hranica.

Niečo podobné je aj v našom spoložití s maďarskou národnostnou menšinou; jej príslušníci sa bez svojej voľby ocitli v inej krajine, ktorú oddeľuje od maďarského štátu hranica vytýčená víťazmi z vojnového konfliktu. Ich chybou bolo najmä to, že boli na strane porazených.

U nás sa tieto nespravodlivosti na tisíckach našich občanov regulujú mechanizmami, ktoré umožňujú bezproblémové používanie materinského jazyka, výučby a akceptáciu tradícií.

Ukrajina sa po Majdane v roku 2014 vybrala extrémistickou cestou a vytýčila program národnej, kultúrnej a jazykovej homogenity ako predpokladu vzniku veľkej, silnej a modernej Ukrajiny, ktorá sa chce stať súčasťou EÚ. Iracionálne heslo „Sláva Ukrajine!“ však umožňovalo veľmi široký výklad. Dosiahnutie národnej homogenity nie je a ani nebolo možné bez vonkajšej pomoci, ktorá by nereagovala na Rusko. Program národnej emancipácie bol tak od samého počiatku založený na negatívnom sa vymedzení voči Rusku.

Rusofóbia je do určitej miery pochopiteľná u obyvateľov západnej Ukrajiny, ktorí boli počas dlhých rokov súčasťou Rakúsko-Uhorska a neskôr Maďarska, Československa a Poľska. Títo občania na základe iných skúseností, iného náboženstva, iných politických zvyklostí pociťovali ruský jazyk, kultúru iba za nástroj ruského kolonializmu.

Politické elity, ktoré sa dostali Majdanom k politickej moci, vytýčili rusofóbny program, čo si podľa nich vyžadovalo aj prijatie legislatívy zákazu používania ruského jazyka v úradnom styku, vo výučbe...

Ukrajinskí oligarchovia v záujme udržania svojich pozícií a zapáčenia sa novým domácim i zahraničným elitám začali vytvárať súkromné batalióny. Ich cieľom bolo ukrajinizovať obyvateľstvo Donbasu ako priemyselného centra Ukrajiny, ktoré vytváralo aj významnú časť HDP.

Aby revolucionári z Majdanu dokázali svoj rusofóbny program zrealizovať, potrebovali zahraničného partnera, ktorý by rovnako zdieľal negatívny vzťah k Rusku.

Po Majdane si uvedomili zložitost realizácie svojho programu, a preto pozvali do vlády poradcov z USA, EÚ, ba dokonca aj zo Slovenska.

Odovzdanie riadenia štátu zahraničným poradcom však nemohlo postačovať k naplneniu ich národného programu.

Radikálni nacionalisti zo súkromných bataliónov svoj program zukrajinizovať všetkých svojich občanov museli doplniť nenávisťou ku všetkému ruskému, čo ich viedlo až k fašizujúcim pohľadom na svoju minulosť, ako aj k obdivu ukrajinských a nemeckých fašistov.

Osem rokov terorizovania Donbasu súkromnými bataliónmi s 15-tisíc mŕtvymi sa ukázalo ako nedostatočný tlak na vlastných obyvateľov. Uvedomili si, že ukrajinská emancipácia je možná iba na základe zničenia hospodárskej a vojenskej sily Ruska.

Novým impulzom v tomto zápase o identitu Ukrajiny sa stalo zvolenie pána Zelenského za prezidenta Ukrajiny.

Mladý, vizuálne príjemný človek, ktorý predtým, ako sa stal reálne prezidentom, si túto úlohu vyskúšal v televíznom seriáli „Sluha národa“. Jeho sympatický boj s ukrajinskými oligarchami mu získal veľkú podporu u väčšiny ukrajinského národa.

Po zvolení za prezidenta Ukrajiny však pochopil, že oligarchický režim je neudržateľný a bolo by príliš riskantné v záujme svojho udržania koncentrovať sa iba na túto skupinu. Oligarchovia Kolomojskij, Achmetov..., ktorí ho v kandidatúre podporovali, boli príliš rizikovou skupinou, o ktorú nebolo možné sa dlhodobo opierať.

Rovnako pochopil, že jeho prezidentský program založený na ukončení vojny mu nemôže zabezpečiť jeho politické i fyzické prežitie, pretože spoločenskou či medzinárodnou objednávkou bolo oslabenie Ruska.

Svoju politickú existenciu musel zaplatiť odovzdaním sa do rúk americkej administratívy na čele s Joeom Bidenom a ešte viac pritvrdiť svoj rusofóbny program.

Stotožnením sa s americkými zahraničnopolitickými víziami a svojimi mediálnymi a hereckými schopnosťami vytvoril s Joeom Bidenom dvojicu, ktorá riadila kolektívny Západ v boji o oslabenie Ruska.

Každodenné výzvy prezidenta Zelenského na nové sankcie voči Rusku, požiadavky na zvýšenie dodávok zbraní, uzavretie vzdušného priestoru nad Ukrajinou, diskusie s Britániou, Poľskom o vytvorení novej vojenskej štruktúry, ktorá je pripravená vstúpiť na územie Ukrajiny... boli však výzvami, ktoré presahovali možnosti kolektívneho Západu.

Komentáre a moderovanie ruských vojenských síl, ktoré vstúpili 24. februára na Ukrajinu, urobili zo Zelenského politickú celebritu, ktorej v stojí tlieskala väčšina parlamentov kolektívneho Západu, vrátane nášho parlamentu.

Vstup na Ukrajinu vyvolal šok aj na strane Ruska a hlboké sklamanie z toho, že bratský ľud ho nevíta s kvetmi. Uvedomenie si, že prekročením hraníc nebojuje s armádnymi jednotkami, ale so súkromnými bataliónmi, ktoré praktizovali gerilovú vojnu, na určitý čas uvrhli do depresie aj prezidenta Putina.

Keď 60 kilometrová ruská vojenská kolóna po troch dňoch zistila, že v Kyjeve sa nechystá žiadna oslava a víťanie ruských vojsk, pochopil prezident svoj naivný záväzok útočiť iba na vojenské ciele ukrajinskej armády. Tento jeho osobný omyl si vyžiadal personálne zmeny v generálnom štábe armády a rozvedke a musel sa rozhodnúť pre štandardné raketové nálety z mora, zo zeme i zo vzduchu.

Dnes vysilené Rusko okupuje cca 20 až 25 % ukrajinského územia a slimačím tempom sa posúva na Západ, akoby prezident Putin veril, že čas je na jeho strane.

Z toho možno usudzovať, že si uvedomuje, že o víťazstve či prehre sa nerozhodne na vojenskom poli v strete s ukrajinskými vojenskými silami, ale na základe podpory, resp. protestov v tých krajinách, odkiaľ finančná a vojenská pomoc Ukrajine prichádza!

Nedostatok surovín a energetických zdrojov vyhnalo ich cenu do výšok, ktoré nebude môcť kolektívny Západ s ohľadom na vlastnú vnútropolitickú situáciu dlho vydržať.

V skutočnosti má iba dve možnosti a sú veľmi podobné tým, pred ktorými stál aj staroveký Rím.

Giovanni Battista Tiepolo: Dobytie Kartága, medzi rokmi 1725 a 1729 / [Wikimedia.org](https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Giovanni_Battista_Tiepolo_-_The_Fall_of_Carthage_-_WGA01689.jpg)

Boj o získanie nadvlády v Stredozemnom mori, ktoré ovládalo Kartágo, sa jeho zničenie stalo existenčnou požiadavkou Ríma.

Rímsky senát viac ako 150 rokov v troch púnskych vojnách zvyšoval vojenský tlak na Kartágo jednoduchým heslom: „Kartágo musí byť zničené!“

Odstúpivšiemu Borisovi Johnsonovi, ktorý sa postavil na čelo kolektívneho Západu, sa zapáčil tento slogan, samozrejme, s úpravou, že dnešným Kartágom je Rusko! Heslo „Rusko musí byť zničené!“ je však ťažko akceptovateľné, ak hrozí vznik tretej svetovej vojny! Použitie 6- či 7-tisíc jadrových hlavíc, ktoré majú trojnásobnú schopnosť zlikvidovať všetko živé na tejto planéte, je neprijateľný projekt pre všetkých občanov sveta!

Nie je mi vôbec jasné, na základe čoho stúpenci tohto hesla môžu tvrdiť, že Rusko určite do jadrového konfliktu nepôjde. Predstavy, že skôr je pripravené ku kapitulácii a dobrovoľnému odovzdaniu svojho jadrového potenciálu USA, sú detinské.

Zdá sa, že kolektívny Západ je presvedčený, že ruský občan je úplne identický ako jeho občania, a všetkým je úplne jedno či budú konzumovať za ruble alebo doláre. Majú iba jednu podmienku, aby sa táto možnosť neustále zväčšovala.

Putinova dnešná silná podpora zo strany jeho občanov ukazuje skôr na to, že ruskí občania sú pripravení priniesť obeť za politiku, ktorú reprezentuje. Na rozdiel od amerických, či občanov únie, na ktorých podľa niektorých odhadov dôsledky šiestich balíkov sankcií sú trojnásobne horšie ako pre ruských občanov, a preto je im úplne jedno, či sa prezidentovi Zelenskému podarí prinútiť všetkých svojich občanov, aby prestali hovoriť po rusky a začali používať ukrajinský jazyk. Ak nacionálny program Ukrajiny má byť impulzom k vzniku tretej svetovej vojny, nemožno rátať s dlhodobou podporou občanov kolektívneho Západu.

Dnes sa podľa výrokov predstaviteľov kolektívneho Západu zdá, že je vylúčená akákoľvek dohoda s „Kartágom“; sú pripravení do volieb nového amerického prezidenta v roku 2024 obnoviť plnú suverenitu Ukrajiny na celom jej území.

Scenár, že fanatickí rusobijci, t. j. Briti, Poliaci spolu s pobaltskými republikami by mohli dostať súhlas od NATO k invázii na Ukrajinu s podmienkou, že ich vstup nebude aktivovať článok 5. spojeneckej zmluvy, je tiež založený iba na viere, že Rusi jadrový kufrík neotvorí... A tak i tomuto scenáru by skôr šlo iba o predlžovanie ukrajinskej tragédie.

Skutočnosť, že kolektívny Západ by rokovaním s „Kartágom“ mohol utrpieť politickú ujmu na svojej prestíži, je reálna, no ako ukazuje útek USA z Afganistanu, dalo by sa s tým žiť.

Posledný summit NATO v Madride však ukazuje, že jeho generalita i politici odmietajú brať do úvahy politické nálady svojich občanov a zhoršenie ich životnej úrovne. Pripúšťanie možnosti víťazstva tejto organizácie v tretej svetovej vojne však ukazuje, že po rádioaktívnom ožiarení niekoľkými tisíckami jadrových hlavíc je asi zbytočná diskusia o šialenom koncepte „Rusko musí byť zničené!“

Ak je toto heslo nepoužiteľné, potom si bude musieť aj kolektívny Západ priznať, že s „Kartágom“ si budeme musieť sadnúť za rokovací stôl.

Dokonca prezident Zelenskyj bude musieť asi strpieť aj to, že zmluva by mohla byť napísaná aj v nenávidenom ruskom jazyku.

Nevyhnutné rokovania s Ruskom nielenže potvrdia, že tento koncept nebol tým najlepším s čím kolektívny Západ prišiel, a že sa vlastne dostal do vleku excitovaného a výrečného ukrajinského prezidenta. Ekonomická blokácia Ruska, ani podpora Ukrajiny „do posledného ukrajinského vojaka“ nie je preto asi vhodným politickým programom pre dnešok. Bude skôr potvrdením, že ani kolektívny Západ nemá dostatok zdrojov a síl na to, aby Rusko bolo zničené.

Tak sa skôr zdá, že Rusku sa podarí dosiahnuť svoj politický cieľ, t. j. zastaviť NATO v postupe na východ, čo v podstate môže znamenať skončenie jeho angažovaní v EÚ.

Prežil by svet a občania EÚ, keby sa NATO stiahlo za oceán? Asi áno.

Hlavným argumentom by mohlo byť priznanie, že za skutočnosť, že EÚ je vojenský trpaslík a bezvýznamná vojenská mocnosť, niekto by mal niešť zodpovednosť za to, že mu to po dlhé roky vyhovovalo. Premena okupačnej armády na nášho záchrancu nebol hlavný dôvod našich mierových dní a ani dôvod, aby sme sa aj my Európania nehrali so zbraňami, pretože sme svet doviedli už ku dvom svetovým vojnám. Zdá sa, že ochrana Západu bola skôr zámienka, ako Európu držať na uzde a presadzovať americké záujmy na našom kontinente.

Aké pocity by si musel odnieť prezident Zelenskyj pri podpisovaní zmluvy s „Kartágom“, keď by

musel konfrontovať svoj politický program so zničenou krajinou s desiatkami tisíc mŕtvych vojakov a civilistov a s miliónmi utečencov, ktorí sú nútení žiť v cudzine?

Asi by bolo vhodné si priznať, že zlyhal nielen ako hraný prezident v „Sluhovi národa“, ale aj ako reálny prezident Ukrajiny. Bude nevyhnutné si uvedomiť, že nekonal ako sluha národa, ale ako sluha iného štátu, ako celebrita, ktorá si myslela, že problémy a slávu Ukrajiny vyrieši niekto iný.

Nie sme veľmi ďaleko od toho, že budeme musieť povedať, že jeho prezidentovanie nebolo žiadne terno!

Asi rovnako, ako je to aj s jeho priateľom a donátorom z USA.

AUTOR: Eduard Šebo

ZDROJ: Nové Slovo